

Yazının Yazgısı mı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Mart 2019

“Böyle adama
Yaklaşmaz hiçbir güzellik
Doğduğu günden beri kalbinde bir delik,
Almak için bütün sızıları içine.” (Oğuz Atay)

Duru bir söylenceyi dillendirmek babında kayıt altına aldığım sonsuzluk hanesinde, kendimi ayıp bir kanıt gibi bellediğim...

İçimin mavisine doluşan dolunayın küstah parlaklığı ben ki; yıldız olma şerefine nail olduğum patavatsız gökyüzüne bakıp dilek diliyorum.

Rayihası ömrün işte kuluçkaya yatan mevsimin diri teninde üç beş yağmur damlası belli ki ahmakıslatana yakalanan nadir kişilerden biriyim.

Üstünün başının tozunu alıyorum sorularımın ve cümle sonundaki tüm soru imleçlerini çöp kutusuna atıyorum eşlik etsin diye yazıp da buruşturduğum tüm sayfalara arkadaşlık yapsın diye.

Varlığın hümayunu mudur ne, saf kan sessizliğin marmelat kokan nefesi ve kıkırdayan şarkılar hoşluğun peşine düşmüşlüğü verdiği o rehavet ile şiirlerimin dizelerinin b/ağı çözülüyor.

Mevsimi olmayan bir hüzün belki de mevsime duyduğu özlem az sonra kopacak fırtınaya hazırlık yaptığım bir şarkı yine sözlerini unuttuğum ve ılık nefesinde umutlarında pestili çıkan göğün kanatlarına dokunuyorum.

Taşıdığımız vitrinler ve sil baştan.

Kımılıtlarına haizim bir içimlik de değil hani; ömürlük her biri ettiğim duaların benden ziyade biz olmayı dilediğim bir pasaj öykündüğüm uzun boylu hikayelerin de kayıp kahramanı iken.

Sözcükler devriliyor.

Sözüm ona soğuyorum hayattan.

Kıyamete delalet alametler yanlı sözcülerin yansız ithafları iken içlerinde derledikleri her öykü.

Pastel tonlarında yalnızlığın aşkı küçümseyen seveci gölgeler ve son sürat sevdiğim bencil varlıklar.

Ben-merkezcil olmaktan uzaklaşmak adına bir örüntüyü sahiplenip evrene sunuyorum.

Edimlerin titrediği her köşe de bir başına uyuyan nidalar.

Ve düşen aklıma en nankör edayla savrulduğuma biat savunmak gayesi belki de çetrefilli bir sağanakta aradığım o menzil saklanmak doğamda saklı iken.

“Yazının yazgısı mı? İnsan en gizlisini, en dokunulmazını, en özelini yazar. Bunun dışında kalmış tek bir satır gördün mü? Kâğıt, kalem ve senden başka tanrısı olmayan bir yalnızlığı, göğüs kafesinden hohlayıp ısıttığın bir yalnızlığı “bak, bu yara senin de yaran” diye sunarsın insanlara.” (Ş. Erbaş)

Ve eşikten atarsın adımını derken bir şiir geçer eşikten ve bir hikâye ve... ürperen tenindeki duadır satırların görünmeyen yanına dizdiğin inci inci.

İnceldiği yerden de kopmaz hayat ama sen koparsın.

Senlik nazireler kopar ve kıyamet kopar ne zamanki kalemin ucunu kırsan.

Lal sanrılar bağırtılara kucak açar ve Yaratan açar kucağını sen ısıttığın imgeleri allayıp pullarken bir yandan da evrene hizmet edersin.

Susan o yaygara.

Susan lanet.

Susayan yüreğin oysaki bir ömürlüktür susuzluğun hele ki biteviye susturulmuş künyesinde varlığın kaçmayı beceremediğin hangi hezeyan ise yanından geçer sessizce.

Unutulmuşluğun haznesinde yorgun kifayetsizliğin ser verir sır verir ve el verir kimisi belki de ayağına takılan çelme ile geri kaçarsın batlında gizemin fitratını giydirdiğin hangi süslü cümle ise seyrine doyamazsın kuş bakışı uçuşa geçen muteber duyguların yanığı babında bir fısıltı dillenirken aslında yüreğin esasına attığın kazıktır temkinsiz kalemine açtığın daha da büyük yaralar küçük yaraların da iyileşme etkisi göstermesine vesile.

Gölgelerin devindiği kuramlar sıra dışı olmaya dair bir ipucu ile yakalarsın ucundan hayatın ve yeniden ayrı düşersin.

Merkez-kaç etkisi yapar kimi şiir didiklendiğinle yetinmezsin delirmemek için yazarsın.

Ve batarsın.

Atar damarına hürmeten aşkın, aşkın kabzasına çentikler atarsın bu kez ve dirilmenin yüzü suyu hürmetine ölümle şereflendirirsin varlığını.

Minnet ehli midir insan yoksa yaralı kalbin ara verdiği bir ninni midir ne zamanki çocukluğuna dönsen mutsuzluğun rahlesinde tok gözlü bir çocuk olmanın verdiği saflıkla sahaya çıkararsın.

Unutulmaz ne de olsa: ne çocukluk unutulur ne de sonsuzluk sonlanır.

Yazdın mı bahar gelir.

Yazdın mı kar yağar.

Yazdın mı ölümsüzlüğe damga basarsın ve içindeki tetik tutukluk yapar ve ertellersin ölümü oysaki defalarca ölmekten başını alamadığın her boş sayfada senin kanındır kâğıdı boyayan.

"Ve yazdım. Sonra yazdıklarımla hayata baktım. Başkalarını sevecek, onurumu koruyacak, yaşadığımı hak edecek başka bir şeyim olmadığını anladım.

Sessizlik büyür, büyür...(Ş.Erbaş)